

**Β.Βεσκούκης**

## Η κοινωνία της πληροφορίας (2)

Ο τίτλος θα μπορούσε να συνοδεύει μόνιμα τη στήλη που διαβάζετε, διότι, μεταξύ άλλων, την περίοδο αυτή ανήκει στο λεξιλόγιο των, εντός ή εκτός εισαγωγικών, επαϊόντων της "κοινωνίας της γνώσης", της "νέας οικονομίας", του "ολοκληρωμένου πληροφοριακού συστήματος" και πολλών άλλων "trendy" διατυπώσεων των ηλεκτρονικών και έντυπων μέσων, αλλά και των συνοπτικών ή μη Τεχνικών Δελτίων Έργων που μέλλει να γραφούν εντός της ανοίξεως. Η απόδοση περιεχομένου σε έναν οποιονδήποτε τίτλο δεν είναι, όμως, πάντα απλή υπόθεση. Ιδιαίτερα, όταν αυτό που καταλαβαίνουν οι "πολλοί", οι οποίοι "δεν γνωρίζουν", δεν ταυτίζεται με τα αναφερόμενα στο σχετικό (white, green ή άλλου χρώματος) paper της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κυρίως, με την ερμηνεία των "εθνικών φορέων" που χαράζουν τη στρατηγική, ορίζουν τα υποπρογράμματα, τα μέτρα, τις ενέργειες και τα Έργα (τελευταία απαντάται και ο όρος "πράξη").

Ολα τελικά θα κριθούν στην πράξη, δηλαδή στις επιπτώσεις που θα έχουν στην καθημερινή ζωή του πολίτη οι όποιες παρεμβάσεις πραγματοποιηθούν. Αν ο πολίτης δεν είναι σε θέση να τις αντιλαμβάνεται, τότε η χρήση του όρου "κοινωνία" είναι τουλάχιστον καταχρηστική. Όπως χαρακτηριστικά έχουμε αναφέρει σε παλαιότερο σημείωμα της στήλης αυτής, αν όλα εκείνα τα πληροφοριακά συστήματα που έχουν σχεδιαστεί στα πλαίσια κοινοτικά χρηματοδοτούμενων έργων στη χώρα μας, είχαν υλοποιηθεί και ήταν στη διάθεση του πολίτη, οι περισσότεροι δικτυωμένοι πολίτες του κόσμου θα ήσαν οι Έλληνες. Δεν θα ανοίξουμε τη συζήτηση του σχεδιασμού και της αξιοποίησης των "κονδυλίων", θα αρκεστούμε στην αδιαμφισβήτητη διαπίστωση που κάναμε, καθώς και στην παρατήρηση ότι η κατάσταση αυτή δεν οφείλεται στη μη ύπαρξη προγράμματος με τίτλο "Κοινωνία της Πληροφορίας", αλλά αλλού.

Εστω και σήμερα, ελάχιστη απαίτηση είναι ο πολίτης να δει να γίνονται τα απλά, ακόμη και αν αυτά τα "απλά" δεν κρίνονται ως "ανταγωνιστικά" για χρηματοδότηση. Καθότι, η ικανότητα μιας Πολιτείας να πραγματοποιεί τα απλά στην κατεύθυνση της κοινωνίας της πληροφορίας, είναι η ελάχιστη προϋπόθεση για να μπορέσει να πραγματοποιήσει και τα σύνθετα, τα οποία με στόμφο εξαγγέλλει. Διαφορετικά, οι εξαγγελίες παραμένουν εξαγγελίες, οι έννοιες χάνουν το νόημά τους και το, πολύ-πολύ να βγει λίγο χρήμα στην αγορά των μεταπωλητών και των αντιπροσώπων, η οποία δεν προσθέτει αξία αλλά μεταφέρει τους πόρους της κοινότητας στους εύπορους εμπορικούς ομίλους, όπως λ.χ. συμβαίνει στο "Δικτυωθείτε".

Αν είμαστε άνευ λόγου διαμαρτυρόμενοι, τότε οφείλουμε να ανακαλέσουμε. Αν όμως υπάρχουν "πειραματικά δεδομένα" που επιβεβαιώνουν τη θέση μας, τότε τα πράγματα είναι διαφορετικά. Δεν είναι σχετικά απλό έργο πληροφορικής η θέσπιση διαδικασίας πληρωμής των συντάξεων μέσω τραπέζης; Και, σε κάθε περίπτωση, ανήκουν οι σκηνές που παρακολουθήσαμε όλοι τον περασμένο μήνα σε καμία κοινωνία της πληροφορίας; Ή μήπως ανήκουν σε καμία τέτοια κοινωνία οι σκηνές της μηχανογράφησης των νοσοκομείων, των δημοσίων υπηρεσιών και των ασφαλιστικών ταμείων, ακόμη και αυτού που ασφαλίσει τα μέλη του θεσμοθετημένου Τεχνικού Συμβούλου της Πολιτείας (και) σε θέματα πληροφορικής, του ΤΕΕ;

Ανήκει σε καμία κοινωνία της πληροφορίας η αναζήτηση της ευθύνης με τη μέθοδο "δεν ξέρω δεν είδα" και η ανάληψη αντιμετώπιση των ηλικιωμένων και των ασφαλισμένων από τους "αρμόδιους"; Είναι απάντηση στην έκρηξη αγανάκτησης που προκαλούν φαινόμενα όπως αυτό που αναφέραμε, η θέση ότι με το "τρίτο ΚΠΣ όλα θα γίνουν", ή το ότι "έχουν γίνει βήματα"; Μάλλον όχι, εκτός εάν η Κοινωνία της Πληροφορίας αφορά μόνο τις επιχειρήσεις και τους ομίλους που θα "προμηθεύσουν" το Δημόσιο μέσα πάντα από "διαφανείς διαδικασίες" και θα αναλάβουν την υλοποίηση των "επιλέξιμων ενεργειών" που αναφέρονται στα "δελτία ΟΠΣ".